

Mødet den 10. Septbr. 1925.

1. (J. Nr. 264—1925). Meddelelse fra Skoledirektionen om **Ansættelse af 3 Timelærerinder.**

Der forelaa Meddelelse om, at Vikarerne Frk. Sofie Nielsen, Frk. Marie Andersen og Frk. Ragnhild Johannesen er ansatte som Timelærerinder fra 1. Oktober 1925.

Toges til Efterretning.

2. (J. Nr. 23¹³—1925). **Beretning om Aldersrenten i 1924—25.**

Toges til Efterretning.

3. (J. Nr. 23¹²—1925). **Regnskab for 1924—25 for Marselisborg Hospital.**

Toges til Efterretning.

4. (J. Nr. 23¹¹—1925). **Beretning om den kommunale Hjælpekasse i 1924—25.**

Toges til Efterretning.

5. (J. Nr. 243—1925). Indstilling fra Budgetudvalget om **Ændring af Vedtægten for den kommunale Beskatning af faste Ejendomme i Aarhus.**

Fra Skatteinspektøren forelaa følgende Skrivelse:

»Efter at Indenrigsministeriet med Hensyn til Revision af Vedtægten for Beskatning af faste Ejendomme i Aarhus har udtalt, at der ved Beregning af det i Lov Nr. 132 af 10. September 1880, § 2 omhandlede Gennemsnitsbeløb ogsaa

vil være at tage Hensyn til komm. Ejendoms- skyld, Aktieselskabsskat og Erhvervsskat til Kom- munen, skal jeg herved meddele, at der i Ti- aaret fra 1915—16 til 1924—25 er opkrævet følgende Skattebeløb, der vil være at lægge til Grund for Gennemsnitsberegningen, nemlig:

Grundskat	403,816	Kr.
Husskat	1,964,437	»
Ejendomsskyld	1,337,576	»
Aktieselskabsskat	4,466,771	»
Erhvervsskat	2,571,114	»
Formue- og Lejlighedsskat	69,093,690	»

Ialt... 79,837,404 Kr.

Gennemsnittet heraf er altsaa 7,983,740 Kr., og da de faste Ejendomsskatter i Henhold til forannævnte Lov kan udskrives med indtil en Sjettedel af Gennemsnittet, vil der herefter for et Aar kunne udskrives 1,330,623 Kr.

Da der i 1924—25 i Hus- og Grundskat samt Ejendomsskyld kun er udskrevet 515,841 Kr., vilde der altsaa kunne have været udskrevet 814,782 Kr. mere, saafremt alle Ejendomme, ogsaa Nybygningerne, blev inddragne under Forhøjelsen. —

For 1924—25 udgjorde de to Skattearter, Grundskatten og Husskatten, der ved en Ved- tægtsrevision kan blive Genstand for Forhøjelse, henholdsvis 40,264 Kr. og 296,054 Kr., og saa- fremt man fordeler de forannævnte 814,782 Kr., som kunde udskrives mere i lige Forhold paa de to Beløb, vilde der falde yderligere 97,546 Kr. paa Grundskatten og yderligere 717,236 Kr. paa Husskatten, saaledes at Grundskatten blev ialt 137,810 Kr. og Husskatten ialt 1,013,290 Kr., hvortil altsaa kommer den kommunale

Ejendomsskyld, som i 1924—25 androg 179,523 Kr. hvilke tre Beløb udgør den foran omhandlede Sjettedel af Gennemsnitsbeløbet, nemlig 1,330,623 Kr. —

Da jeg imidlertid har forstaaet, at der er fremsat Ønske om ved en eventuel Vedtægtsrevision indtil videre at fritage Ejendomme, der er byggede i Krigsaarene og senere, for en Forhøjelse af Skatterne, maa der i saa Fald regnes med, at man ikke i Øjeblikket faar det fulde Maksimumsbeløb frem som Indtægt. Det vil endvidere være ugørligt til Nøjagtighed at ramme Maksimumsbeløbet, medmindre man tager en Brøk ind i Beregningssatsen for Hus-skatten, der nu beregnes med 1 Øre for hver 9 Kr. af Vurderingssummen, medens Grundskatten beregnes med 120 Kr. pr. Tønde Skattehartkorn. —

Hvis man tænker sig de nugældende Satser tredoblede vilde der for alle Ejendomme i Kommunen komme følgende Beløb frem, nemlig:

Grundskat.....	120,792 Kr.
Husskat.....	888,162 »
	1,008,954 Kr.

Saafermt man undtager Ejendomme, der er opførte i 1918 og taget i Brug i Foraaret 1919, vil der fra forannævnte Beløb efter en her paa Kontoret foretagen Beregning være at fradrage ca. 50,000 Kr. —

Til Gengæld vil der ved en eventuel Omklassificering af Grundene efter Gadestrøg kunne regnes med en mindre Forhøjelse i Grundskatten, men denne vil dog ikke tilnærmelsesvis opveje nævnte 50,000 Kr. —

Tredobler man de nugældende Satser vil der kunne regnes med en Merindtægt i Grund-

og Hussskat paa ca. 625,000 Kr. for de Ejendomme, der er bygget før 1918. —

Forhøjer man de nugældende Satser $3\frac{1}{4}$ Gang vil man kunne regne med ca. 100,000 Kr. mere, medens $3\frac{1}{2}$ Gang vil bringe Beløbet op over Maksimum.«

Fra Udvalget forelaa følgende Indstilling:

»Under Henvisning til foranstaaende og Skattekontorets Skrivelse af $28/9$ 1923 indstiller Udvalget, at Vedtægten for kommunal Beskatning af faste Ejendomme af 8. December 1900 ændres saaledes, at Grundskatterne herefter opkræves med 300 Kr. pr. Td. Skattehartkorn og Hussskatterne med $2\frac{1}{2}$ Øre for hver 9 Kr. af Vurderingssummen.

Ejendomme der er opførte i 1918 og tagne i Brug i Foraaret 1919 og senere fritages indtil videre for den foreslaaede Forhøjelse og beskattes efter de hidtil gældende Regler, dog at Beskatning efter den ny Vedtægt træder i Kraft ved første Ejerskitte efter Vedtægtens Stadfæstelse.

For Ryesgades Vedkommende indstiller man, at der ingen Forhøjelse foretages, før den ny Hovedbanegaard er taget i Brug som saadan.«

B o r g m e s t e r e n forelagde Indstillingen. Vedtægten skulde i Henhold til Loven af 1880 revideres hvert 20. Aar, og det skulde egentlig have været for et Par Aar siden, men blev dengang udsat. Ifølge Loven havde man Ret til at forhøje Ejendomsskatterne indtil $3\frac{1}{3}$ Gange det nuværende Beløb, men Udvalget var nu enedes om $2\frac{1}{2}$ Gang mere. Endvidere var Udvalget enigt om, at Forhøjelsen ikke skal gælde for Ejendomme i Ryesgade, før Banegaarden tages i Brug, samt at Forhøjelsen ikke foreløbig skal ramme de Ejendomme, som er opført siden 1918. Man kunde

have foreslaaet et bestemt Aaremaal, men det vilde for en Del af Ejendommene saa kun blive et Par Aar, idet Loven som Maximum satte 10 Aar. Hvis det foreliggende Forslag blev vedtaget, vilde Vedtægten blive udarbejdet og komme til Byraadet, før den indsendtes til Ministeriets Godkendelse.

J. Chr. Møller bekræftede, at der var Enighed i Udvalget om Skatteforhøjelsen og Ryesgades Undtagelse; derimod var Taleren ikke tilfreds med Bestemmelsen om, at de Ejendomme, som var bygget siden 1918, skulde være fritaget indtil videre; der burde sættes et bestemt Aaremaal, ellers var det altfor usikkert. De, som havde bygget Ejendomme i disse Aar, havde bygget meget dyrt, saa Husene daarligt kunde svare sig; dertil kom nu Kronestigningen, som bevirkede, at der kan bygges noget billigere end hidtil, og i samme Forhold vilde de dyre Ejendomme synke i Værdi. Taleren vilde derfor meget henstille, at disse Ejendomme fritages for Skatteforhøjelse i længere Tid, f. Eks. 10 Aar, og det kunde Byraadet næppe have noget imod. Angaaende Forslaget i Almindelighed, saa fandt mange denne Skatteforhøjelse altfor stor, men dertil vilde Taleren sige, at Forhøjelsen kunde være sket allerede for længere Tid siden, men dengang enedes man om foreløbig at udsætte den. Forhøjelsen vilde nu andrage ca. $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og naar særlig Grundejerne protesterede derimod, vilde Taleren gøre opmærksom paa, at det nærmest var en Omlægningsskat, idet de personlige Skatter vilde formindskes i samme Forhold, og hvis det ikke var tilstrækkeligt, havde Husejerne jo ogsaa Adgang til at lægge Forhøjelsen paa Huslejen. For de Ejendomme, hvor Lejen var fastsat før 1923 kunde det ske uden videre, og for de øvriges Vedkom-

mende vilde Byraadet næppe nægte en tilsvarende Forhøjelse, saafremt det var nødvendigt for Ejendommens Forrentning. Selvfølgelig var det altid kedeligt med nye Skattepaalæg, og en Del Lejere vilde maaske være misfornøjet med en Forhøjelse af den Grund, men forhaabentlig vilde de fleste indse, at naar der blev større Udgifter paa Ejendommen, maatte Indtægterne ogsaa forøges.

B o r g m e s t e r e n gjorde opmærksom paa, at ifølge Loven kunde Byraadet til enhver Tid tage Beslutning om Frigivelse paa et bestemt Aaremaal, dog højst 10 Aar.

M. B r a m m e r syntes, at denne Reform kom noget sent. Nu bevægede Kronen sig opad mod pari, og det foreliggende Forslag gjorde Indtryk af, at man ikke rigtig respekterede denne Kronestigning, og det offentlige skulde dog helst gaa i Spidsen her. Hovedsagen var, at der ikke lægges Hindringer i Vejen for Byggeriet, og Taleren kunde derfor slutte sig til Fabrikant Møllers Henstilling om, at der maa fastsættes en bestemt Tid for Skattefriheden i nye Bygninger. Der var dog ikke megen Mening i at give Tilskud til Opførelse af nye Bygninger og saa samtidig forhøje Skatterne derpaa; de to Ting kunde umulig forenes, men vilde altid virke modsat hinanden. Hvis man vilde gøre noget effektivt for at fremme Byggeriet, burde man give fuld Skattefrihed for nye Beboelsesbygninger; det havde virket udmærket andre Steder. Det mest paakrævede var dog at faa lagt en forøget Skat paa Grundene, saa Folk blev interesseret i at faa dem bebygget. For Byggeriets Skyld var det nødvendigt at faa en bestemt Tid fastslaaet, ellers blev det altfor usikkert, og det var i hvert Fald en Betingelse for, at Taleren kunde stemme for Forslaget.

J. Perregaard indrømmede, at denne Forhøjelse skulde man have haft for længe siden; men et gammelt Ord sagde jo: Bedre sent end aldrig! Hvis man, da disse Huse byggedes, havde lagt en Skat paa de gamle Ejendomme, som steg i Værdi Maaned efter Maaned, vilde man nu have haft 3—4 Mill. Kr., og disse Penge kunde have hjulpet godt til at faa det nye Byggeri frem. Forslaget mødte dengang Modstand baade hos Ejere og Lejere, idet de sidste ikke ønskede en Stigning i Lejen af den Grund, men det var givet, at Stigningen vilde komme alligevel, saa snart der blev givet frit Slag. De indkomne Skemaer fra det boligstatistiske Kontor viste, at adskillige Hundrede af de gamle Ejendomme nu var saa højt oppe, at de laa over Niveauet for de Bygninger, som bygges i Dag. Naar det blev en god Forretning at bygge, skulde der nok komme Byggeri i Gang, og saa var det umuligt at faa en saadan Leje i de gamle Ejendomme. Forhaabentlig vilde det Beløb, som indkom gennem den forhøjede Skat, fortrinsvis blive anvendt til Fremskaffelse af Lejligheder. Angaaende Skattefrihed for de nye Ejendomme, indrømmede Taleren, at det paa en Maade var rarest at have et fast Aaremaal, men paa den anden Side kom der et skævt Forhold frem, idet de Huse, der var bygget efter 1918, ikke var lige dyre. De, som var bygget i 1918, var de dyreste, og for dem vilde Skattefriheden udløbe først, medens de senere byggede, som var billigere, bevarede den længere. Husene var heller ikke lige dyre i Leje og kunde derfor ikke lige godt bære den forøgede Skat, derfor var det bedst at lade Spørgsmaalet staa aabent og regulere Forholdet paa den retfærdigste Maade, idet der vel altid vilde sidde 21 fornuftige Mennesker i Byraadet.

H. P. Christensen fandt, at naarder i Indstillingen stod, at de nye Huse foreløbig skulde være fri for Skatteforhøjelsen, saa laa det i Byraadets Haand at finde det mest passende Tidspunkt, hvor det var forsvarligt at medtage dem. Ingen kunde vide, hvordan Forholdene vilde forme sig i Fremtiden; maaske kunde Kronestigningen bevirke, at Byggepriserne blev en Del billigere, saa Lejeniveauet ogsaa gik ned, og saa blev man nødt til at nedsætte Lejen i de gamle Huse. Naar Forholdene var saa usikre, vilde Taleren meget anbefale at lade det Spørgsmaal staa aabent. Det var rigtigt, at det i nogen Maade var en Omlægningsskat, saa Stigningen her vilde formindske de personlige Skatter. Hvad Pengene skulde bruges til, var det unødvendigt at drøfte nu. Om man anvendte dem til Fremskaffelse af Lejligheder eller tog Pengene af de direkte Skatter var ligegyldigt, det gik jo af samme Kasse. Der kunde næppe med Rette klages over Skatten, det gjaldt om at faa Huslejen udlignet og faa et passende Forhold mellem de nye og gamle Ejendomme. Forhøjelsen androg ca. 10 Kr. pr. Lejlighed, og det kunde de ældre Ejendomme nok bære, uden at Lejen derfor behøver at skrues for højt op. Taleren vilde anbefale Indstillingen, som den foreligger, uden at fastsætte nogen bestemt Tid for Skattefritagelsen.

P. Petersen indrømmede, at det var en formildende Omstændighed, naar de nye og dyre Ejendomme blev fri for Forhøjelsen, men det var dog bedst at faa dette fastslaaet for et bestemt Aaremaal, idet man ellers hvert Øjeblik kunde risikere at faa Skatten paalagt, og det vilde skabe Utryghed. Det var rigtigt, at Aarhus ikke var blandt de højeste, hvad Ejendomsskatterne angik, men det

var alligevel en ret stor Mundfuld at tage paa en Gang, naar det blev $2\frac{1}{2}$ Gange mere end hidtil. Huslejen var nok for saa vidt givet fri, naar man saa bort fra Aagerparagrafen, og Byraadet vilde næppe modsætte sig en Lejeforhøjelse i Ejendommene, som svarede til den forhøjede Skat; men der var dog en Grænse for, hvor højt Lejen kunde skrues op, idet der var Grænser for, hvad Folk kunde betale. Hvorvidt det vilde mærkes paa Indkomstskatten, vilde jo Tiden vise, men Taleren tvivlede om, at den blev synderlig mindre af den Grund.

J. Chr. Møller havde ikke givet Husejerne Anvisning paa uden videre at lægge Skatten over paa Huslejen, men kun i de Tilfælde, hvor det var nødvendigt, for at Ejendommen kunde svare sig. Naar der blev sagt, at disse Penge fortrinsvis burde anvendes til Opførelse af nye Bygninger, saa vilde Taleren meget advare imod at komme ind paa at tage Penge til nye Bygninger af de direkte Skatter; det havde dog ikke været brugt hidtil, og antagelig vilde ingen i Byraadet finde det retfærdigt, at den nulevende Slægt skal betale de Huse, der kommer til at staa 50 Aar eller mere. Naar Kronen steg, blev det billigere at bygge, men derved faldt de Ejendomme i Pris, som var bygget i den dyreste Tid, og saa var de Folk, som havde bygget dem, straffet haardt nok; derfor var det simpel Retfærdighed imod dem at fritage dem for Skatteforhøjelsen i 10 Aar. Der vilde maaske altid sidde 21 fornuftige Mennesker i Byraadet, men hvad den ene fandt fornuftigt, gjorde den anden maaske ikke. At vurdere de forskellige Ejendomme og sætte Skatten derefter, kunde Byraadet næppe komme ind paa; der burde være en fast Bestemmelse, og Taleren maatte holde paa de 10 Aar.

B o r g m e s t e r e n svarede hertil, at Hr. Møllers Udtalelser netop viste, at det ikke var retfærdigt at vedtage en ubetinget Skattefrihed i 10 Aar, idet han slog fast, at de Ejendomme, som bygges nu, var billigere end dem, der var bygget tidligere, og de billigere Ejendomme vil da faa den længste Skattefrihed. Angaaende at Pengene ikke maatte bruges til nye Bygninger, saa bevilgede man jo omtrent hver Dag Tilskud af Kassebeholdningen til Fremskaffelse af nye Bygninger, og det blev i Realiteten ganske det samme, blot at man paa den Maade arbejdede i Blinde, idet ingen vidste, hvorlænge Kassebeholdningen kunde slaa til.

H o l s t K n u d s e n udtalte, at hvis Loven af 1853 gjaldt uforandret, vilde der ogsaa have fundet en Regulering Sted af Hus- og Grundskatten, men ikke saa radikal som nu, idet man da vilde have lagt Stigningen i Assurancesummerne til Grund for Forhøjelsen. I Firserne vedtoges imidlertid en Lov, som knæsatte det Princip, at der skal være et vist Forhold mellem de forskellige Skattebeløb, saaledes at Hus- og Grundskatten maa udgøre indtil $\frac{1}{6}$ af Kommunens samlede Skatteindtægter. For Øjeblikket var denne Skat kun ca. $\frac{1}{24}$ af dette Beløb, og det var da givet, at ved en Revision maatte disse Skatter stige meget stærk. I de senere Aar var Forholdet mellem Pengeværdien og Ejendomsværdien forrykket meget stærkt, og det samme var Tilfældet med Kommunens Budgetter, saa det vilde ogsaa bevirke en stor Stigning. Maksimum var altsaa $\frac{1}{6}$, og selvfølgelig kunde der være forskellige Meninger om, hvorvidt Udvalgets Forslag var passende, men Udvalget havde forhandlet sig til Enighed, og Byraadet kunde sikkert slutte sig dertil. Hvis man gik til $\frac{1}{6}$, kom Grundejerne til at betale ca. 250000 Kr. mere om Aaret, saa man

kunde ikke med Rette sige, at der ikke var taget Hensyn til Grundejernes Interesse, men selvfølgelig vilde det altid være et Skøn, om der var taget tilstrækkeligt Hensyn. Det var til Dels en Omlægning af Skatterne, idet den forhøjede Hus- og Grundskat jo gik ind paa det almindelige Budget, og der blev næppe bevilget Penge til nogen særlig Udgift under Hensyn til den forøgede Skatteindtægt. Det maatte naturligvis ramme alle Byens Borgere, som bebor Lejlighederne eller ejer Jord, men nogen særlig Opskrining af Huslejen var ikke nødvendig af den Grund, idet det højst vilde andrage 10—20 Kr. pr. Lejlighed, og samtidig vilde der spares noget i Indkomstskatten. Hvis Tiderne blev billigere, var der ogsaa den Udvej for Grundejerne at faa Assurancesummerne nedsat og derved spare noget i Skat. Taleren antog derfor, at Byens Grundejere om end med Beklagelse over den store Forhøjelse vilde erkende, at den var en Nødvendighed, naar der skulde reguleres i disse Tider. Hvis Skattelempelser for nye Ejendomme kun kunde meddeles efter Loven af 1916, vilde Tidspunktet udløbe i 1928, men man kunde forsøge at optage de 10 Aar i Vedtægten og se, om Ministeriet vilde godkende det. Taleren vilde anbefale Indstillingen saaledes, at Spørgsmaalet om Skattelempelser udformes nærmere, naar Udkast til Vedtægten forelægges for Byraadet.

B o r g m e s t e r e n vilde ikke være med til at forsøge det af Landsretssagføreren foreslaaede Eksperiment. Efter hans Udtalelser var der for Ejendommene fra 1918 kun 2 Aar tilbage, men Taleren vilde gøre opmærksom paa, at disse Ejendomme til Dato ikke havde haft nogen Lempelse, saa deri laa ogsaa en Vanskelighed ved at fastsætte et bestemt Tidsrum.

H. J. B a d e n erkendte, at man fra Lejernes Side i sin Tid modsatte sig en saadan Beskatning, og hvis Forholdet havde været som dengang, vilde man sikkert ogsaa have modarbejdet den nu. Men nu var der givet frit Slag, og en stor Del Lejligheder var allerede oppe paa Topnotering, ja mange maaske endog over Aagergrænsen. Der var næppe Grund til nu at modsætte sig Beskatningen, idet man vel kunde gaa ud fra, at hvor Lejen var tilstrækkelig høj i Forvejen, vilde der ikke komme yderligere Forhøjelse af den Grund, og hvor Lejen var rimelig, vilde næppe nogen fortænke Ejeren i at paalægge den forholdsvis ringe Forhøjelse; men forhaabentlig glemte Husejerne saa ikke ved Beregningen at medtage deres egen Lejlighed.

J. C h r. M ø l l e r fastslog, at hvis man ikke gav Lempelser til de Folk, der havde bygget i 1918 og senere, gjorde man dem Uret i Forhold til dem, som havde bygget tidligere. Angaaende Penge til nye Bygninger. havde Taleren tænkt paa Kommunens Byggeri, og der vilde man vel næppe tage Pengene af direkte Skatter.

H. P. C h r i s t e n s e n gjorde opmærksom paa, at man i det sidste Aar i direkte Tilskud til nye Bygninger havde bevilget ca. 250,000 Kr., og de kommunale Ejendomme var nedskrevet med 20 % for Kommunens Vedkommende. Det var Penge, som var udskrevet paa de aarlige Budgetter, men forhaabentlig vilde Stigningen i Grundskatten bevirke, at man kunde undgaa dette. Den borgerlige Gruppe burde frafalde Kravet om de 10 Aar, for Byraadet vilde sikkert altid stille sig fornuftigt overfor dem, som havde bygget i den dyreste Tid; men det var rarest at staa frit overfor Spørgsmaalet.

J. P e r r e g a a r d havde ikke noget imod, at Skatteforhøjelsen lægges over paa Lejen, hvis den ikke i

Forvejen er sat for højt op. Angaaende de nye Ejendomme, saa var Husene siden 1918 Aar for Aar blevet billigere at bygge, derfor var det ikke retfærdigt at fastsætte et bestemt Aaremaal. Taleren havde ikke ment, at Huskatten skulde deles ud til Bygninger, men der vilde komme en Dag, hvor man skulde til at drøfte de Ejendomme, som Kommunen havde kautioneret for, og saa blev der Brug for Penge.

B o r g m e s t e r e n pegede paa, at der taltes saa meget om Kronens Stigning. Det Problem havde baade Lovgiverne og mange andre arbejdet med, men det viste sig, at de slet ikke kunde gøre noget derved. Taleren var i sin Tid Medlem af Boligkommissionen, hvor man stillede Forslag efter Forslag, og hvis Regering og Rigsdag dengang var gaaet med til disse Forslag, havde der nu hverken været Boligmangel eller Arbejdsløshed i Byggefagene. Et Forslag gik ud paa at paaligne 10 % af al Husleje til at bygge Boliger for, og i saa Fald kunde man f. Eks. i Aarhus have bygget 500 Lejligheder aarlig, saa havde der hverken været Bolignød eller den store Stigning i Huslejen; men ingen vilde høre Kommissionens Forslag. I 1923 og 1924 stillede Taleren Forslag om den Forhøjelse, som nu forelaa for Byraadet, men kunde ikke faa Tilslutning dertil. Var man tidligere gaaet den Vej, havde der nu ingen Husvilde været i Kommunen; derfor skulde Befolkningen vide, at Taleren havde været paa den rigtige Side og ikke var Skyld i de nuværende Forhold. — Angaaende det foreliggende Forslag vilde Taleren sætte det under Afstemning saaledes, at der først stemmes om den almindelige Forhøjelse, som Udvalget var enigt om, og Spørgsmaalet om de nye Ejendommers

Beskatning kunde saa bagefter afgøres eller eventuelt udsættes til senere Behandling.

J. Chr. Møller vilde meget henstille at udsætte det sidste Spørgsmaal.

Indstillingen vedtoges enstemmig, idet Spørgsmaalet om Skattelempelser for nye Ejendomme udsattes.

6. (J. Nr. 243—1925). Indstilling fra Budgetudvalget om **Ændring i Klassificering af Bygrundene efter Gadestrog** i Anledning af Revision af Vedtægten for den kommunale Beskatning af faste Ejendomme i Aarhus.

Borgmesteren anbefalede Indstillingen, som var enstemmig fra Udvalget.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 406—1925). Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse om, at **Lov Nr. 305 af 30. Juni 1922 om Parcellsalg bringes til Anvendelse for Aarhus Kommune.**

Borgmesteren oplyste, at Loven gik ud paa, at naar en Grundejer udbyder et Areal paa mindst 2 ha til Salg. skal han i Forvejen have Gadeplan o. s. v. godkendt af Byraadet, og Betingelserne for Godkendelsen skal ved Salget forelægges Køberen. Det var en god Lov, idet den vilde forhindre Folk i at sælge Jord til Byggegrunde uden at give Køberne de nødvendige Oplysninger. Antagelig kunde Byraadet slutte sig dertil.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 404—1925). **Andragende om Tilladelse til at indrette Benzintank ved Strandvej Nr. 8.**

Brolægningsudvalget kan ikke anbefale Andragendet.

Kunde ikke bevilges.

9. (J. Nr. 407—1925). **Andragende om Tilladelse til at indrette Benzintank ved Jægergaardsgade Nr. 29.**

Brolægningsudvalget kan ikke anbefale Andragendet.

Kunde ikke bevilges.

10. **Efterbevilling af Overskridelser i Regnskabet for:**

- a. (J. Nr. 3¹¹—1925). Belysningsvæsenet.
- b. (J. Nr. 3¹⁰—1925). Forskønnelsesvæsenet.
- c. (J. Nr. 3⁹—1925). Brolægningsvæsenet.
- d. (J. Nr. 3⁶—1925). Sygehusene.
- e. (J. Nr. 3⁷—1925). Begravelsesvæsenet.

— 2. Behandling.

Efterbevilling meddeltes.

11. (J. Nr. 2¹⁰⁰—1925). **Andragende om Dispensation fra Bygningsvedtægtens § 15 for Villa ved Iver Huitfeldtsgade.**

Anbefaledes.

12. **Andragender om Dispensation fra W. C. Regulativet for:**

- a. (J. Nr. 2⁹⁶—1925). Odensegade Nr. 28.
- b. (J. Nr. 2⁹⁷—1925). Store Torv Nr. 5.

Bevilgedes.

13. (J. Nr. 2⁹⁸—1925). **Andragende om Dispensation fra Regulativet for Indretning af Baderum i Frederiksgade Nr. 71.**

Bevilgedes.
